

1

– Mindjárt kész vagy? – kérdem. – A nap már legalább öt perce lement.

Pár méterrel odébb Blaine oldalra dől, részben előbújik a vászon mögül. Nem mozdulok, de a látómezőm szélén ki tudom venni két vállát, kopasz fejét és jajvörös kecskeszakállát.

– A lelki szemeim előtt még mindig fényárban fürdesz. Most maradj így, és csukd be a szád.

– Semmi gond – felelem, hallom, hogy ingerlékenyen felmordul, mert pimaszul megszegtem a szabályait.

Annak ellenére, hogy meztelenül állok az ajtóban, párbeszédünk teljesen normálisnak tűnik. Már megszoktam. Nem zavar, hogy a hűvös óceáni szélről felmered a mellbimbóm. A naplemente felkavarja bensőmben a szenvedélyt, vágyni kezdek rá, hogy lehunyhassam a szemem, és átadhassam magam ennek a fényekből és színekből szőtt, erőteljes hangulatnak.

Rutinos blazírtsággal tűröm, hogy Blaine kritikusan végigpásztáz tekintetével, már akkor sem rezzen arcizmom sem, ha olyan közel hajol, hogy szinte hozzáér a mellemhez vagy a csípőmhöz, miközben megfelelő pózba állít. Még a mormogásától – Tökéletes. Basszus, Nikki, tökéletesen nézel ki – sem húzódik össze a gyomrom, már nem képzelem el, hogy ökölbe szorított kézzel tiltakozom, s körömöm puha

tenyerembe vájom. Nem vagyok tökéletes – egyáltalán nem. Egy ideje azonban már korántsem bőszt fel ez az egyszerű megjegyzés.

Legmerészebb álmaimban sem képzeltem, hogy képes leszek ennyire elengedni magam, pedig totál ki van pakolva mindenem. Igaz, életem jó részét azzal töltöttem, hogy színpadon parádéztam, de a világot jelentő deszkákon töltött időszakomban mindig volt rajtam ruha, a kényes részek még a fürdőruhás versenyek alatt is mindig fedettek maradtak. El tudom képzelni, anyám halálra válna, ha most látna, felszegett állal, felsőtestem ívben hátrafesztve, csuklóm a hátam mögött vörös selyemzsinórral összekötözve, hogy aztán a kötél finoman egyik combomra tekeredjen.

Napok óta nem láttam Blaine vásznát, de ismerem a stílusát, és el tudom képzelni, hogyan örökítenek meg ecsetvonásai a felhordott festékben.

Tünékeny leszek. Érzéki. Szubmisszív.

Egy lekötözött istennő.

Kétség nem fér hozzá, anyám lehidalna. Én viszont élvezem. A francba, talán épp ezért élvezem. Leráztam magamról Társasági Nikkit, Lázadó Nikki került a helyére, és ez marha jó érzés.

Lépteket hallok a lépcső felől, erőt veszek magamon, és megtartom a pózt, noha semmit nem szeretnék jobban, mint megfordulni, hogy ránézhessek. *Damien*.

Damien Stark az egyetlen tényező, amelyet nem voltam képes bagatellizálni.

– Áll az ajánlat. – Damien szavai felszűrődnek a márvány lépcsőházban a harmadik emeletre. Nem emelte fel hangját, mégis olyan erős és magabiztos, hogy betölti a teret.

– Mondd meg nekik, hogy jól nézzék meg az eredménykimutatásaikat. Egyetlen cent haszon sem lesz, sőt, év végére már a vállalat sem marad meg. Szabadesésben zuhannak, és amikor becsapódnak és kigyulladnak, minden egyes alkalmazott munka nélkül marad, a cég kimúlik, a szabadalmak pedig évekre ott ragadnak a pereskedésben, amíg a hitelezők a vagyontárgyakon marakodnak. Ha viszont elfogadják, amit kínálok, újra életet lehelek beléjük. Te is tudod. Én is tudom. És ők is tudják.

A léptek elhallgatnak, rájövök, hogy most a lépcsősor tetején áll. A szoba nyitott, szórakoztatásra tervezték, aki felér a lépcsőn, az előtt kitarul a Csendes-óceán, amelynek látványa a helyiség egész túlsó felét kitölti.

Ebben a pillanatban azonban Damien engem lát.

– Hozd össze, Charles – mondja, hangja most feszült. – Mennem kell.

Már jól ismerem ezt a férfit. A testét. A járását. A hangját. Nem kell látnom, hogy tudjam: nem azért érezhető feszültség a hangján, mert izgatja, hogy tető alá sikerül-e hozni az üzletet. Hanem miattam, és ez a tudat éppolyan részegítő, mint az éhgyomorra felhörpintett pezsgő. *Egész birodalom lesi a kívánságait, és mégis ebben a pillanatban betöltöm az egész világot.* Ez hízelgő. Könnyű szédület fog el.

És, na igen, beizgultam.

Mosolygok is, amivel kivívom Blaine éles cenzúráját.

– Francba, Nik. Töröld le a képedről a vigyort.

– Az arcom nem is látszik a képen.

– De meg tudom állapítani – közli Blaine. – Úgyhogy töröld le.

Most már cukkol.

– Igen, *uram* – mondom, aztán majdnem elnevetem magam, amikor Damien köhint, nyilván kuncogását álcázandó.

Az „uram” megszólítás a kettőnk titka, a játékunk része. A játékunké, amely hivatalosan ma éjjel ér véget, most, hogy Blaine az utolsó simításokat is elvégzi a festményen, amelyet Damien rendelt tőle. Ez a gondolat mélabússá tesz.

Igaz, annak örülök, hogy többé nem kell rezzenéstelenül állnom.

Még az afölötti öröm is elhalványul, hogy beinthelek az illedelmesség anyám által túlképviselt eszményének, mert annyira begörcsöl a lábszáram ezeknek az alkalmaknak a végére. De a többi hiányozni fog, főleg az, hogy magamon érzem Damien tekintetét. Lassan, tüzesen vizslat, amitől benedvesedem, és erőt kell vennem magamon, hogy olyan szigorúan összpontosítsak arra, hogy meg ne mocsanjak, hogy az már édesen fájdalmas.

És bizony, hiányozni fog a játékunk. De többet akarok Damientől, nem csak egy játékot, és szinte kibírhatatlanul mohón várom a holnapi napot, mert tudom, akkor már csak mi ketten leszünk: Damien és Nikki, és semmi nem ékelődik közénk. Ami pedig a megmaradt titkokat illeti... nos, idővel majd feltárulnak azok is.

Nehéz elhinni, hogy eredetileg még megütköztem Damien ajánlatán: egymillió dollár cserébe a testemért. A képemért, amely örökös kiállítási tárggyá válik egy életnagyságúnál nagyobb vásznon; és értem, hogy a rendelkezésére álljak, amikor csak akarja, úgy, ahogyan akarja.

A kezdeti megrázkódtatást otromba praktikusság váltotta fel bennem, amelyet ugyanannyi gyalázatos hév szőtt át. Én is ugyanannyira kívántam Damient, mint ő engem, ezzel együtt

meg akartam büntetni. Mert biztos voltam abban, hogy csak a szépségkirálynőt látja bennem, és hogy ha egyetlen pillanást vetne a ragyogó külső alatt rejtőző sebzett nőre, máris eltántorodna a várakozásait ért sértés, valamint a zsebéből kihúzott összeg miatt.

Még soha nem örültem meg ennyire tévedésemnek.

Már egy hete megkötöttük az alkut, de az egy hétből kettő lett, mert Blaine csak zsezsgett körülöttem a vásznaival, ecsetének szárával állat kocogtatta, fintorgott, a homlokát ráncolta, és magában motyogott, majd kibökte, hogy szüksége lenne csak még egy kis időre. Mert mindent – már megint ez a szó – tökéletesen akar megörökíteni.

Damien könnyedén ráállt, elvégre Blaine-t, a helybeli művészt gyarapodó hírneve miatt szerződtette, és tagadhatatlan, hogy jó érzékkel ragadja meg az erotikus töltetű aktabrázolást. Ha több idő kellett Blaine-nek, Damien örömet tett a kedvére.

Én kevésbé praktikus okokból nem panaszkodtam. Egyszerűen azt akartam, hogy tovább tartsanak ezek a nappalok és éjjelek Damiennel. A képmásommal együtt magam is életre keltem.

Csak pár héttel ezelőtt költöztem Los Angelesbe, elszántan, hogy meghódítom az üzleti világot ebben az érett, meglett életkorban, huszonnégy évesen. Eszembe se jutott, hogy egy Damien Starkhoz hasonló férfi megkívánna, az meg, hogy kellene neki a portrém, még kevésbé. De nem lehetett letagadni: izzott közöttünk a levegő már az első pillanattól, amikor megláttam Blaine egyik kiállításán. Állhatatosan hajtott rám, én pedig megátalkodottan próbáltam ellenállni, mert tudtam, olyasmit akar tőlem, amit nem akarok neki megadni.

Nem voltam szűz, de olyan nagyon tapasztalt sem. Az em-